

Tak prosím -

Měl na ně všechno:

Čas, nabitý telefon, jednohubek plný ták.

Osvětlení pojal diskrétně.

A když ty dívky přicházely, usazoval je na plac,

a která z nich zůstala déle,

myslím déle zahalena víc než letně,

té začal se dotýkat konečky prstů.

- Nuže, slečno...

- Nela, pane.

- Přišla jste na potrat černé myšlenky, že.

- Bude to bolet?

- Jak vidíte, přežil jsem. Můžete se obléct.

I vy se můžete obléct.

Víc netřeba, a už vůbec ne hrubek,

je láska, co má čas, nabitý telefon a ták plný jednohubek,

vy všechny se můžete obléct a odejít

na procházku, do divadla, kamkoli vstříc štěstí,

jsou vysoké city s nízkým prahem bolesti,

a jistě vypadá směšně,

když malíčkem obtahuje káro sukni,

přítom ani netušíte, jak vás má rád, kde všude had,

v rozšířených zorničkách kolika očí syčelo:

Nech, abych já vedla tebe. Ucukni!